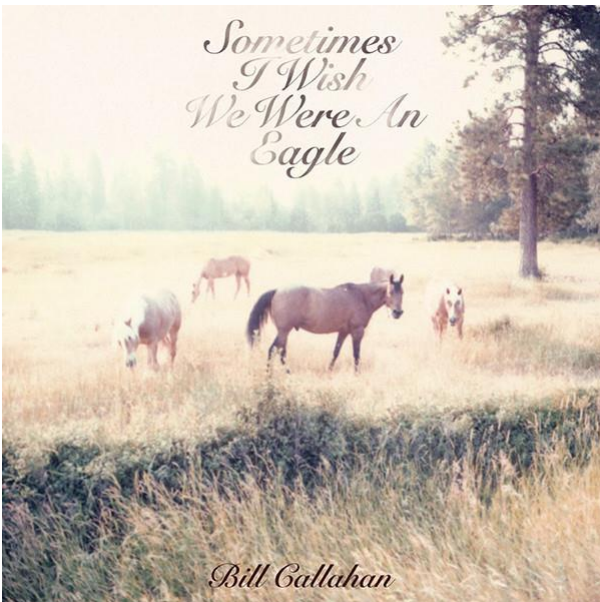

Nº6 revista argenteuil!. A MAN ENTERRADA

NA NEVE

Enterrado nunha pseudomorte que é tan real, así se acha o teu corpo, ausente e presente unha epifanía que volve todo sagrado. A area negra cóbrete e eu pertenzo a outras terras, lonxanas e case exóticas, ás que me fan sentirme extranxeira, agás en ti. Ocúltaste pero véxo-te, sempre te vexo. E obsérvote como se vira unha imaxe sagrada. Eu que me expoño ámo-te nesa distancia ficticia. E el áma-me nunha distancia irreal. Porque achamos un punto de desequilibrio que nos fai ser conscientes da opaca cor do mar. Enderezamos o rumbo despois de quitar as areas que te impiden moverte porque son un manto, xa eran parte de ti, e nomeamos con outros nomes. Érgue-te e avanza, seguindo a liña que che reflexa o sol.

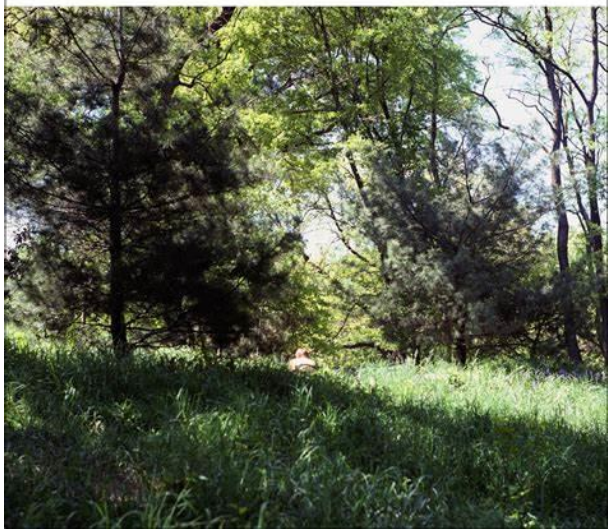
A photograph of a grassy field with several horses. In the foreground, there is a large, dark green bush. In the middle ground, four horses are visible: a white horse on the left, a brown horse in the center, a reddish-brown horse on the right, and another brown horse further back. A tall, thin tree stands on the right side of the field. The background is a hazy line of trees under a soft, warm sky. The text "Sometimes I Wish We Were An Eagle" is written in a cursive font in the upper right quadrant.

*Sometimes
I Wish
We Were An
Eagle*

Bill Callahan

Os cabalos (salvaxes) que miran á cámara nun acto de recoñecemento recíproco que altera transfiguracións erróneas ata converte-las en imaxe per se, verdadeira (como ésta). A verdade está nos ollos destes animais. Unha verdade esencial que os reifica no dispositivo como se non se tratase dunha contradicción visual. Xa que eles ollan e nos ollamos, achamos o encontro. Porque só nel permítesenos existir. A alteridade. O outro, mesmo cando cabalgamos consiste a vida en non fuxir só en avanzar cara adiante e o tempo, tranquilos, pon todo no seu lugar. Por iso desexamos ser águas. Por iso.

YOU ARE CAT POWER FREE

Agocharse tras as árboles adoita ser a proclama para resistir á descomposición do real. Non hai nada máis real que o bosque, dis; e eu síntome tan libre que podería atoparte facilmente. Antes aquí non medraba nada, todo era árido e non se camiñaba en paz. Pero chegou a calma e así ansiamos a tormenta que nos levará á casa, ao fogar. Como ese bosque. Xa non existe a pena senón unha sensación de plenitude non fugaz. As reliquias foron follas verdes entre o corpo dun poema. Aquel que me achega a ti sen máis inercia que a túa carne. O teu alento respira o oxíxeno destas árboles e repites o mantra que che fai recoñecer a natureza na que te ves envolto. You are free. I'm free.

Ce n'est pas perdu pour tout le monde..

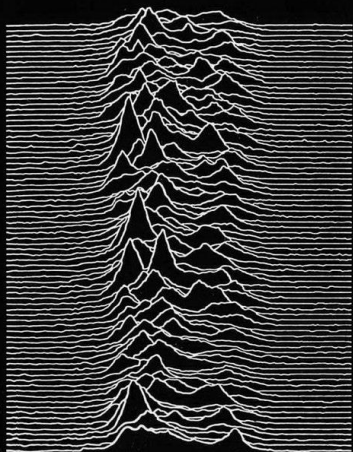
Cando todo parece perdido como se dunha definitiva perda se tratase a atmósfera disipa as dúbidas e promete que a choiva xa non caerá sobre nós. E nembargantes xa non volveremos atopar as promesas sostidas coas palmas da man senón berros na noite que non incomodan aos vecinos. Porque se a decadencia se abre paso recompoñeremos expectativas que son soños delirantes. Os pesadelos instálanse e a materia faise verbo intransitivo. Cando todo parece perdido sabede que non para todos. De que lado estás? Dos derrotados ou dos que loitan?

F U G A Z I

1 3 S O N G S

Se todo se cobre de vermello perpetuarei a efémera idea de coller a túa man coberta pola neve dun inverno tardío no que sae o sol para derreter a auga solidificada. As apertas son frío e a vida ábrese paso en forma de flores salvaxes que reteñen as novas. Aquelas que me din que nós volveremos á montaña onde todo, todo florece; mesmo os desertos crearán oasis. Mesmo as lagoas invadiranse dunha auga onde beben os paxaros. Vermello de 13 cancións. Un valor engadido para acotar o tránsito de retornar espidos á natureza esencial: o teu corpo. A túa voz. O vermello.

JOY DIVISION

UNKNOWN PLEASURES

A montaña que debemos alcanzar áchase no fondo destas terras lonxanas. El percibiu a dureza da ruta pero aída así seguiu a subir ata que no cumio alcanzou un estado de trance que xa non o abandoaría. As rochas case azuis pola luz da tarde-noite eran pensamentos adversos que había que superar. Chegou a noite. El non podía ver nada, nembargantes intuía como se na intuición estivera o segredo de existir. Alá todo tiña sentido pero da montaña é necesario descender, descender ata a civilización nesta época deshumanizada que non nos permite ser verdadeiramente libres. Solta! Solta! Queda co esencial.

Se aplacamos a ira a través dun procedemento mecánico, da mecánica mental, e desviamos a atención do que xa non está coñeceremos a ira de ver desleixada a trama xa que na historia está o fracaso, no tempo do post-narrativo agóchase a consigna. Así o horror fai aparición como se dunha apoloxía do sagrado se tratase. Pero aquí xa non quedan lemas senón o terror de fraguar o propio destino compartido entre beixos que son taxadas na propia carne.

Paint It Black
New Lexicon

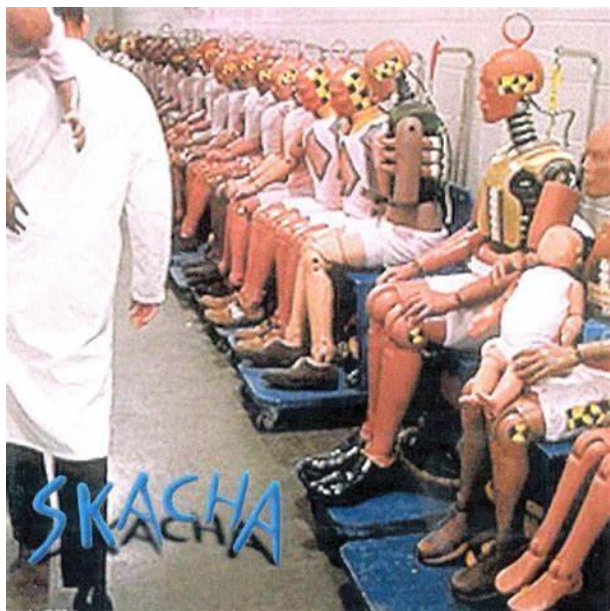
Un aparcamento de autos: todas as variábeis a favor para poder estacionar o auto. Na cidade conducimos por estradas baleiras desde onde se pode ver o mar. Un mar que sempre nos acubilla e nos guía a través dun horizonte que nunca dorme. A velocidade do futurismo faime pensar no fascismo. Non pasarán. Seguimos as coordenadas que nos levan a pensar na vida como unha festa continúa nun parking. Sacamos os altavoces e escoitamos techno. Unha rave improvisada na que bailar é a estratexia para abandoarse aos corpos. E o da seguridade vén para poñer orde. El que estaba moi aburrido porque nunca pasa nada, berra e dissolve esa maifestación. Iremos a outro lugar, non te preocupes.

(WHAT'S THE STORY) MORNING GLORY ?

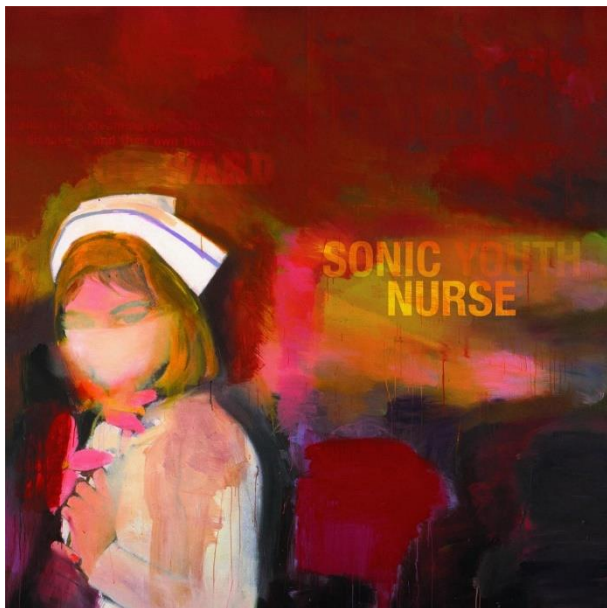

oasis

De forma que, o encontro nunha cidade descoñecida, co outro, con aquel que por casualidade está fronte nosa, estea sendo a oportunidade de coñecerse. Así unha conversa instantánea redirixe as propostas circunstancias como unha apoloxía do cotiá. Cruzarse e rozar os corpos...se non fora porque nos apartamos, non querendo a aperta que deixamos sempre para despois. O descoñecido é a materia para a descuberta nun estado mental apto para as propostas que sorprenden. Para a interferencia e as conexión que non dan paso ao caos senón á ilusión de vernos sempre en cambio. Nunha viaxe perpetua de nós con nós mesmos. Sendo conscientes, francamente conscientes, do corpo e da mente como unha dualidade da que non queremos, non podemos, escapar.

Seremos todos xa autómatas que non poden, non
queren, decidir por si mesmos? Os algoritmos
penetran e alteran os nosos pensamentos.
Robotizados comezamos a travesía do 3.0 e
senalamos a ruta que nos pode levar a unha certa
liberación como se estiveramos falado da terra,
tamén construída, ficcionada, relatada... galiza.
Expoñémonos ás miradas alleas e aos
xulgamentos externos e nós, nós, seguimos a
mirar cara adiante conscientes do que somos, do
que queremos ser. De súpeto percatámo-nos do
engano do sistema e comezamos a
desescravizarnos nun proceso de independencia.

Curareiche as feridas tras a batalla cotiá que te permite loitar contra toda circunstancia adversa. Refarei o poema para non verte derrocado e asimilarei as dúbidas que se descompoñen na realidade circundante nunha epopeia vital que agocha propostas como sementes de vencer. Curareite, se as feridas incluso chegan ao teu corazón e manderei atopar o teu corpo se te perdes nas montañas. Cando todo remate, alzarei a espada e de seguido cravareina no chan, símbolo da fin e descansarei sobre un manto de flores. Pero antes serei a que elimine a dor, o sufrimento. Serei a que está atenta aos teus movementos e estratexias. Sanareite. Con cancións de Sonic youth.